

UZASADNIENIE

P. M. został skazany następującymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Golubiu-Dobrzyniu z dnia 10 stycznia 2003 roku, sygn. akt II K 511/02 za czyn z art. 178a § 1 kk popełniony dnia 24 października 2002 roku na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby, karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważna kwocie 10 zł, świadczenie pieniężne w wysokości 150 zł, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat,

gdzie następnie postanowieniem z dnia 26 maja 2004, sygn. II Ko 210/04 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 14 lipca 2004 roku do dnia 14 października 2004 roku;

II. Sądu Rejonowego w Golubiu Dobrzyniu z dnia 13 kwietnia 2004 roku, sygn. akt V K 59/04 za czyn z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony dnia 04 lutego 2004 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 06 grudnia 2008 roku do dnia 27 grudnia 2008 roku z zaliczeniem na poczet kary okresu od dnia 14 października 2004 roku do dnia 24 marca 2005 roku, świadczenie pieniężne w wysokości 200 zł, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat;

III. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 29 stycznia 2007 roku, sygn. akt VI K 22/07 za czyn z art. 178a § 1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 16 listopada 2006 roku na karę 8 miesięcy wolności, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 8 lat, podanie wyroku do publicznej wiadomości;

gdzie następnie wykonanie kary pozbawienia wolności postanowieniem Sądu z dnia 04 kwietnia 2007 roku, w sprawie VI Ko 190/17 zostało odroczone do dnia 04 października 2007 roku, a postanowieniem z dnia 12 grudnia 2007 roku wydanym w sprawie VI Ko 609/07 odroczone na dalszy okres do dnia 04 kwietnia 2008 roku, a następnie postanowieniem Sądu z dnia 28 maja 2008 roku warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata, zobowiązując skazanego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i oddając go pod dozór kuratora (postanowienie prawomocne od 07 czerwca 2008 roku.)

IV. Sądu Rejonowego w Chełmnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wąbrzeźnie z dnia 27 czerwca 2014 roku, sygn. VII K 151/14 za czyn z art. 178a § 1 i 4 kk popełniony w dniu 19 kwietnia 2014 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby, oddanie pod dozór kuratora, zobowiązanie do wykonywania pracy zarobkowej oraz do powstrzymania się od nadużywania alkoholu, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat,

gdzie następnie Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie postanowieniem z dnia 19 maja 2016 roku, sygn. II Ko 268/16 zarządził wykonanie kary pozbawienia wolności, której odbywanie rozpoczął w dniu 01 grudnia 2016 roku;

V. Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 04 września 2014 roku, sygn. II K 315/14 za czyn z art. 244 kk popełniony dnia 28 czerwca 2014 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata, karę 40 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł,

gdzie następnie Sąd Rejonowy w Chełmnie postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2016 roku, sygn. II Ko 403/16 zarządził wykonanie kary pozbawienia wolności, którą ma być wykonywana w okresie od dnia 30 maja 2018 roku do dnia 04 stycznia 2019 roku, z zaliczeniem na jej poczet kary grzywny w kwocie 426 złotych, jako równoważnej 21 stawkom dziennym, tj. 21 dniom pozbawienia wolności;

VI. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 15 lutego 2016 roku, sygn. II K 268/15 za czyn z art. 244 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony 30 października 2015 roku na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie;

VII. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 21 marca 2016 roku, sygn. II K 15/16 za czyn z 244 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony dnia 22 grudnia 2015 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 04 czerwca 2016 roku do dnia 01 grudnia 2016 roku;

Dowody:

karta karna k. 8 – 9;

opinia o skazanym z Zakładu Karnego w K. łącznie z informacją o pobytach i orzeczeniach k. 34 – 34v;

wyroki Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie k. 10 – 10v, k. 13 – 13v, k. 14,

wyrok Sądu Rejonowego w Chełmnie VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Wąbrzeźnie, k. 11,

wyroki Sądu Rejonowego w Golubiu-Dobrzyniu k. 18 – 19, k. 20 – 21

wyrok i postanowienie Sądu Rejonowego w Chełmnie k. 24 – 25. K. 26

Skazany P. M. od 01 grudnia 2016 roku odbywa karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Chełmnie VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Wąbrzeźnie z dnia 27 czerwca 2014 roku, sygn. VII K 151/14 w Zakładzie Karnym w K. (obecnie przebywa w Oddziale Zewnętrznym w S.). Następnie (od dnia 30 maja 2018 roku) będzie odbywać karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 04 września 2014 roku, sygn. II K 315/14.

Z opinii Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego w K. wynika, że przewidywany koniec wykonania kar wobec skazanego P. M. to 04 stycznia 2019 roku.

P. M. przed osadzeniem w zakładzie karnym mieszkał wspólnie z konkubiną, jej synem i jego rodziną. Skazany pozostaje w separacji z żoną. Ze związku małżeńskiego posiada trójkę dzieci, na które jest zobowiązany płacić alimenty. Skazany posiada zadłużenie z tego tytułu. P. M. pracował jako tapicer, jednak od grudnia 2015 roku przebywał na zwolnieniu lekarskim. Skazany ma protezę biodra i oczekuje na zabieg endoprotezoplastyki. P. M. boryka się z problemem alkoholowym, w październiku 2015 roku podjął on leczenie odwykowe w (...) w W..

Zachowanie skazanego podczas odbywania kary pozbawienia wolności jest oceniane jako poprawne. P. M. był dwa razy nagradzany regulaminowo, ostatni raz w dniu 25 stycznia 2017 roku. Karany dyscyplinarnie nie był. Skazany nie czuje potrzeby leczenia odwykowego w zakładzie karnym. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowanego oddziaływania, ustalone zadania stara się realizować.

Skazany nie jest zatrudniony z uwagi na stan zdrowia. W wolnych chwilach gra w gry stolikowe, ogląda programy telewizyjne. Kontakt utrzymuje z konkubiną, rodzicami, siostrą, żoną oraz dziećmi. Jak wynika w opinii, P. M. w stosunku do popełnionych przestępstw i dotychczasowego trybu życia prezentuje krytyczny stosunek.

Dowody:

opinia o skazanym z Zakładu Karnego w K. łącznie z informacją o pobytach i orzeczeniach k. 34 – 34v

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Z uwagi na daty wydania wyroków w sprawach P. M. na wstępie należało ustalić jaki porządek prawny winien być uwzględniany przy ocenie warunków do wydania wobec skazanego wyroku łącznego. Wyroki w sprawach opisanych

wyżej w punktach od I do V (II K 511/02, V K 59/04, VI K 22/07, VII K 151/14, II K 315/14) wydane zostały pod rządami kodeksu karnego obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 roku, natomiast wyroki opisane w punktach od VI i VII (II K 268/15 i II K 15/16) zostały wydane po wejściu w życie z dniem 01 lipca 2015 roku ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396) i dotyczą czynów popełnionych po dniu 30 czerwca 2015 roku.

Zaistnienie takiej sytuacji, obligowało Sąd do analizy przepisów intertemporalnych. Artykuł 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw stanowi, że przepisów znowelizowanego rozdziału IX kodeksu karnego nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy (tj. 01 lipca 2015 roku) chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie tej ustawy.

Z powyższego wynika, że w sytuacji, gdy wszystkie przestępstwa zostały popełnione przed 01 lipca 2015 roku oraz przed tą datą orzeczono prawomocnie kary za te przestępstwa, wyłączone jest stosowanie Kodeksu karnego w nowym brzmieniu. W wypadkach zaś popełnienia czynu w poprzednim stanie prawnym, a skazania po nowelizacji, do orzekania kary łącznej znajdzie zastosowanie reguła art. 4 § 1 kk. Oznacza to, że Sąd ustalając, że doszło do zbiegu przestępstw, będzie musiał ocenić, którą ustawę zastosować w zakresie ewentualnego orzeczenia kary łącznej, kierując się kryterium ustawy względniejszej (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, s. 912 - 915).

Zważyć należy, że stosowanie kryterium „ustawy względniejszej” w rozumieniu art. 4 § 1 kk polega na porównaniu konsekwencji, jakie hipotetycznie zostałyby orzeczone na gruncie jednej i drugiej ustawy, przy stosowaniu wszystkich jej regulacji. Ustawą względniejszą jest bowiem ta ustawa, która przewiduje łagodniejsze konsekwencje w konkretnym przypadku. Podkreślenia nadto wymaga, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że art. 4 § 1 kk w zakresie orzekania kary łącznej obejmuje wszelkie zmiany ustawodawcze, jakie nastąpiły pomiędzy czasem popełnienia przestępstwa a czasem wydawania rozstrzygnięcia o karze łącznej (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, s. 912 - 915). Stosując w prawidłowy sposób art. 4 § 1 kk w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, sąd winien rozważyć „względność” ustaw przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz stanu normatywnego z czasu popełnienia każdego z przestępstw wchodzących w skład zbiegu (por. wyrok Sądu Najwyższego dnia 9 stycznia 2015 roku w sprawie IV KK 224/14, KZS 2015/4/18).

Stwierdzenia jedynie wymaga, że – w oparciu o przepisy obowiązujące przed 1 lipca 2015 roku – Sąd wydaje wyrok łączny, jeżeli zachodzą warunki pozwalające na orzeczenie kary łącznej określone w art. 85 kk, a dodatkowo osoba została skazana co najmniej dwoma prawomocnymi wyrokami (art. 569 § 1 kpk).

Oznacza to, że warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy dwoma lub więcej, prawomocnymi wyrokami, wymierzono wobec tej samej osobie kary tego samego rodzaju lub inne kary, jednak muszą to być kary podlegające łączeniu, za dwa lub więcej przestępstw popełnionych zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Zawarty w art. 85 kk zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który został wydany przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstw (uchwała Sądu Najwyższego z 25 lutego 2005r., I KZP 36/04, publ. w OSNKW nr 2, poz. 13 z 2005 roku). Nie ma natomiast znaczenia czy kary wymierzone takimi wyrokami zostały już wykonane, a w razie ich wykonania okres ten podlega zaliczeniu na poczet orzeczonej kary łącznej. Natomiast w myśl art. 87 kk, w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności.

Należy wskazać, że zarówno czyny, jak i skazania w sprawach wymienionych powyżej w pkt od I - V miały miejsce pod rządami kodeksu karnego obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 roku. Czyny w sprawach od VI i VII zostały natomiast popełnione po dniu 01 lipca 2015 roku. Z przedstawionego wyżej zestawienia wyroków skazujących wynika ponadto, że czyny z orzeczeń I - V zostały popełnione po dacie wydania poprzedzających je wyroków, a więc nie

zachodzą warunki z art. 85 kk. Realny zbieg przestępstw zachodzi wyłącznie pomiędzy czynami objętymi wyrokami wskazanymi w pkt VI i VII.

Dokonując analizy, Sąd doszedł do przekonania, że ustawą względniejszą dla skazanego jest Kodeks karny w brzmieniu po 01 lipca 2015 roku.

Zgodnie z obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku - art. 85 § 2 kk w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, podstawą orzeczenia kary łącznej są nie tylko wymierzone, ale podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, za które wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Oznacza to, że łączeniu, w myśl znowelizowanych przepisów, nie podlegają kary, które już zostały wykonane. Zgodnie z art. 87 § 1 kk, w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności.

Wobec tego analizie Sądu pod kątem ich połączenia według znowelizowanych przepisów, mogłyby podlegać kary, orzeczone wobec P. M. w wyroku:

1. Sądu Rejonowego w Chełmnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wąbrzeźnie z dnia 27 czerwca 2014 roku, sygn. VII K 151/14, gdzie został skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
2. Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 04 września 2014 roku, sygn. II K 315/14, gdzie został skazany na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
3. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 15 lutego 2016 roku, sygn. II K 268/15, gdzie został skazany na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie, która po zastosowaniu przelicznika z art. 87 § 1 kk równa się 90 dniom pozbawienia wolności (tj. 3 miesiącom).

Analiza skazań zapadłych wobec P. M. wskazuje, iż kary orzeczone wyżej wymienionymi wyrokami nie zostały wykonane i każda z nich podlega wykonaniu. Nie wystąpiły też okoliczności wyłączające wydanie wyroku łącznego w rozumieniu art. 85 § 3 kk, ponieważ żaden ze wskazanych wyroków zapadłych w stosunku do skazanego nie został orzeczony za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu a przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu z karą wykonywaną w chwili popełnienia, w skład której wchodzi kara, która była wykonywana w chwili popełnienia czynu. Zarządzenie wykonania kar pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach VII K 151/14 i II K 315/14 nastąpiło odpowiednio 19 maja 2016 roku i 16 sierpnia 2016 roku, a więc po dniu popełnienia przez oskarżonego wszystkich czynów. Ponadto skazany do dnia dzisiejszego nie rozpoczął odbywania kary ograniczenia wolności orzeczonej w sprawie II K 268/15 (art. 57 a § 1 kk). Obecnie postępowanie wykonawcze w sprawie II K 268/15 w zakresie wykonywania kary ograniczenia wolności jest zawieszona na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 30 czerwca 2016 roku, wydanego w sprawie II Ko 555/16.

Odnosząc się z kolei do wymiaru kary łącznej, według art. 86 § 1 kk obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku, Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając w przypadku kary pozbawienia wolności - 20 lat. W tej sytuacji, stwierdzić należy, że kara łączna możliwa do wymierzenia wobec P. M. mieści się w granicach od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (najsurowsza z wymierzonych kar jednostkowych spośród podlegających łączeniu w sprawie VII K 151/14) do 2 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto należy dodać, że postanowieniem z dnia 08 grudnia 2016 roku, w sprawie II Ko 1603/16 Sąd Rejonowy w Chełmnie, zgodnie z dyspozycją art. 71 § 2 kk i po myśli art. 4 § 1 kk zaliczył skazanemu na poczet kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 315/14 uiszczoną przez niego kwotę 426 zł tytułem kary grzywny. Na poczet wymierzonej kary łącznej zaliczeniu podlega zatem uiszczona w sprawie II K 315/14 kara grzywny w kwocie 426 zł jako równoważna 21 stawkom dziennym, tj. 21 dniom pozbawienia wolności.

W ramach zatem wskazanych granic kar możliwych do wymierzenia jako kara łączna wynikających z porządku prawnego obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku Sąd winien dokonać oceny w jakim rozmiarze kara łączna winna być orzeczona wobec P. M..

I tak zgodnie z dyrektywami wymiaru kary łącznej określonymi w przepisie art. 85a kk orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Oznacza to konieczność kierowania się dyrektywami prewencji indywidualnej i generalnej, których szczególna rola wynika z faktu, że kara łączna stanowi instytucję służącą do swoistego podsumowania działalności przestępczej sprawcy, obejmującą syntetyczną i całościową ocenę zachowań sprawcy przejawiającą się w postaci jednej kary wymierzonej za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa (vide: P. Kardas, [w:] Zoll (red.), Kodeks karny, s. 926; M. Szewczyk, Glosa do uchwały SN z 20 stycznia 2005r., I KZP 30/04, OSP 2005, Nr 9, poz. 102, s. 449). Wymierzając karę łączną Sąd nie może jednak abstrahować od dyrektyw pomocniczych wypracowanych w orzecznictwie na tle interpretacji art. 85-91 kk i winien uwzględnić w szczególności istnienie i zakres związku przedmiotowo-podmiotowego pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami przy czym, Sąd wydając wyrok łączny, nie rozstrzyga ponownie o stopniu społecznej szkodliwości i winie skazanego w zakresie poszczególnych przestępstw. Zgodnie z poglądem prezentowanym w doktrynie, a akceptowanym przez niniejszy Sąd, na gruncie tych przepisów zachowują znaczenie i funkcje zasady oraz dyrektywy wypracowane w doktrynie i orzecznictwie wymiaru kary łącznej, do czasu tej nowelizacji (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, k. 649.)

Dokonując ustalenia kary łącznej, która winna być orzeczona w tej sytuacji wobec P. M., godzi się podkreślić, że kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym wyrokiem łącznym.

Zważyć trzeba, że orzeczenie kary łącznej nie jest sposobem na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw, nie ma służyć ograniczeniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się dopuścił. Popełnienie więcej jak jednego przestępstwa powinno skłaniać do odstępstwa od absorpcji kar niż za nią przemawiać, albowiem stanowi negatywną co do sprawcy przesłankę prognostyczną.

Wymierzenie bowiem kary przy zastosowaniu całkowitej absorpcji prowadziło do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziło do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 października 2007 roku w sprawie II AKa 183/07, Prokuratura i Prawo 2008/4/17/1 i z 4 października 2000 roku w sprawie II AKa 175/00, KZS /2000/10/3, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 7 maja 2009 roku w sprawie IIAKa104/09, przegląd orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Nr (...)).

Zatem Sąd uznał, że zastosowanie zasady pełnej absorpcji jest uzasadnione wtedy, gdy przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy.

Przyjmuje się, że priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji (tj. częściowej absorpcji), natomiast kara łączna, orzeczona na zasadzie absorpcji lub kumulacji - wyjątkiem. Zaznaczenia wymaga, że automatyczne stosowanie zasady kumulacji - byłoby wyrazem formy odpłaty, zaś zasady absorpcji - wyrazem formy nagrody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 15 maja 2008 roku, w sprawie II AKa 98/08, KZS 2009/12/47).

Przenosząc powyższe rozważania na okoliczności niniejszej sprawy Sąd uznał, że kara łączna winna być wymierzona P. M. z zastosowaniem zasady asperacji.

Sąd miał na uwadze, że wymierzając karę łączną uwzględnić należy głównie związek podmiotowo - przedmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. Im bardziej jest on ścisły, tym bardziej powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się

przestępstw, motywację, czas i miejsce popełnienia każdego z nich. Zważyć należy, że pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez P. M. nie zachodził zasadniczo bliski związek czasowy, albowiem między czynem z wyroku wymienionego w pkt IV a czynem objętym wyrokiem wymienionym w pkt V upłynęły co prawda około 2 miesiące, jednakże czyn ujęty wyrokiem z pkt VI został popełniony po około 1 roku i 6 miesiącach od poprzedzającego go czynu objętego wyrokiem z pkt V. Wszystkie czyny zostały popełnione w innych miejscach, w sprawie VII K 151/14 – O., II K 315/14 – M., II K 268/15 – P.. Ponadto przestępstwa naruszyły różne dobra chronione. P. M. w sprawie VII K 151/14 został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 i § 4 kk, którego rodzajowym przedmiotem ochrony jest bezpieczeństwo ruchu lądowego, wodnego i powietrznego (główny przedmiot ochrony) oraz życie i zdrowie (dodatkowy przedmiot ochrony). W sprawach II K 315/14 i II K 268/15 z uwagi na nie stosowanie się przez P. M. do uprzednio orzeczonego wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów skazano go odpowiednio za przestępstwo z art. 244 kk i z art. 244 kk w zb. z art. 180 a kk w zw. z art. 11 § 2 kk, którego przedmiotem ochrony jest prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości, zaś bezpośrednim – prawidłowe wykonanie konkretnego orzeczenia sądu zawierającego konkretny zakaz.

Dodatkowo za zastosowaniem zasady asperacji przemawiała potrzeba uwzględnienia prewencyjnego oddziaływania kary, tak w znaczeniu prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. Skazany jest osobą, która nie wyciągnęła żadnych konstruktywnych wniosków ze swoich sprzecznych z prawem działań, a oceny tej nie zmieniają w żadnym razie jego werbalne zapewnienia o krytycznym stosunku do popełnionych przestępstw. Przy orzekaniu kary łącznej wobec P. M., należało także uwzględnić opinię dotyczącą skazanego z miejsca odbywania kary pozbawienia wolności. W Zakładzie Karnym w K. oceniono jego zachowanie jako poprawne. Dotychczas był on dwukrotnie nagradzany regulaminowo i ani razu nie był karany.

Reasumując, Sąd nie znalazł żadnych przesłanek, aby orzec karę łączną pozbawienia wolności w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Zastosowanie zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej pozostawałoby w sprzeczności z zasadami prewencji ogólnej oraz szczególnej i de facto prowadziłoby do nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, a do takiej kategorii osób należy zaliczyć P. M.. Dopiero oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie pośredniej stwarza podstawy do orzeczenia kary łącznej w granicach adekwatnych z punktu widzenia zasad prewencji ogólnej i prewencji szczególnej, przy uwzględnieniu zasady racjonalizacji, jako podstawowego celu wymiaru kary łącznej oraz zasady humanitaryzmu w stosowaniu kar i środków karnych, a także zasady poszanowania godności człowieka określonej w art. 3 kk.

Analiza całokształtu wskazanych okoliczności, doprowadziła zatem Sąd do przekonania, że przy zastosowaniu wobec P. M. zasady asperacji winna być wymierzona kara łączna 2 lat pozbawienia wolności.

W pkt II wyroku, mając na względzie treść art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu uiszczoną w sprawie II K 315/14 karę grzywny w kwocie 426 złotych, jako równoważnej 21 dniom kary pozbawienia wolności.

W pkt III na podstawie art. 576 § 1 kpk pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach, a nie objęte wyrokiem łącznym, Sąd pozostawił do odrębnego wykonania.

W pkt IV na podstawie art. 572 kpk Sąd umorzył postępowanie w pozostałym zakresie.

Sąd zasądził w pkt V wyroku od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. G. kwotę 192 zł (sto dziewięćdziesiąt dwa złote zero groszy) tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu, powiększoną o podatek VAT w stawce 23 % od tego wynagrodzenia zgodnie z § 4, § 17 ust. 5 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r. poz. 1801).

Skazany P. M. nie pracuje i nie osiąga żadnego dochodu, obecnie odbywa karę pozbawienia wolności, dlatego w oparciu o art. 624 § 1 kk, Sąd zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych (pkt VI wyroku).